

Weverij gebaat met juiste toon

Het leek te mooi om waar te zijn: een nieuw theatertje in Zierikzee. Maar de bouw van 'De Weverij' is in volle gang. Nu nog de juiste toon voor 'prettig' exploiteren.

door Ali Pankow

Een klein half jaar geleden toonde voorzitter Daan van der Wekken van filmtheater fiZi in Zierikzee zich nog vol vertrouwen over de toekomst in het nieuw te bouwen theater De Weverij. Volgens hem was fiZi bereid op die nieuwe locatie ook een veel bredere opzet van de organisatie aan te gaan. Dat was ook nodig, want tegenover de fors hogere huur, moesten uiteraard hogere inkomsten staan. Bestuur en vrijwilligers waren bereid hun schouders onder deze nieuwe uitdaging te zetten, volgens de voorzitter. Weldra echter zitten er kinken in de kabel. Nadat twee maanden geleden al de penningmeester van fiZi uit onvrede over de gang de brui eraan heeft gegeven, is deze week ook de voorzitter zelf opgestapt. Een bredere opzet van de organisatie? Uitstekend, maar dan wel in geleidelijk tempo. Van der Wekken vindt het prima de film-programmering uit te breiden met toneel, muziek, dans en literatuur. Maar dan wel in verhouding met de financiële mogelijkheden. Niet alles tegelijk. De overige bestuursleden willen sneller opereren en dus heeft Van der Wekken besloten zich terug te trekken als voorzitter.

Zijn motief is helder, maar zijn vertrek komt naar buiten toe op een zeer ongelukkig moment. Onrust is snel gezaaid binnen een vrijwilligersorganisatie. En zeker bij fiZi, waar sommige mensen helemaal niet staan te trappelen straks naar De Weverij te verhuizen en alles 'groter en meer' te moeten gaan doen. Zij hechten aan de romantiek van het oude, krappe, maar zo knusse zaaltje in de schaduw van de Nobelpoort. Dat is best begrijpelijk, want het was een pareltje in het 'theaterloze tijdperk' sinds de teloorgang van Mondragon. En zo lang het huidige fiZi dienst doet, verdient het koestering. Maar soms is het echt tijd voor vernieuwing. Als er in Zierikzee tegen de grimmige tijdsgeest in een nieuw theatertje verrijst, zou die kans met beide handen gegrepen moeten worden. Door een deskundig bestuur dat enkele stappen vooruit durft te lopen én door een leger van vrijwilligers, dat bereid is eigen grenzen te verleggen. Zonder wederzijds respect zal dat echter niet gaan. Vrijwilligers hebben een hart waar soms snel op is getrapt. Waardering en de juiste toon ter motivering kunnen voorkomen dat straks een gouden kans door de vingers glipt.